

การสืบพยานบุคคลโดยใช้สื่อภาพและเสียงในต่างประเทศ

4.1 การสืบพยานบุคคลโดยใช้สื่อภาพและเสียงในประเทศสิงคโปร์

ร่างพระราชบัญญัติพยานหลักฐานและศาลเทคโนโลยีของประเทศสิงคโปร์ได้ผ่านสภาเมื่อวันที่ 18 มกราคม ค.ศ. 1996¹ อันเป็นการบุกเบิกทางสำหรับพยานหลักฐานคอมพิวเตอร์ในศาล เนื่องจากมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์อย่างมาก จึงนำมาใช้กับทางด้านกฎหมายเพื่อให้ทันสมัย และพระราชบัญญัติพยานหลักฐานเรื่องนี้ได้บังคับใช้เมื่อ วันที่ 8 มีนาคม 2539

ศาลเทคโนโลยีของสิงคโปร์ตั้งอยู่ที่ห้องพิจารณา 5 ของ Supreme Court ใช้ระบบคอมพิวเตอร์หลายชนิด เช่น audio visual และภาพ (Imaging) แบบล่าสุดโดยการรวมอุปกรณ์ของระบบดังกล่าวเข้าด้วยกันสามารถทำให้นักกฎหมายมีวิธีที่ดีกว่า ในการเสนอคดีของตนเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาล เนื่องจากคดีบางประเภท เช่น คดีล้มละลายส่วนใหญ่จะมีพยานหลักฐานเป็นจำนวนมากทำให้ยากต่อการจัดและนำเสนอเอกสารหลักฐาน

การมีเครือข่ายคอมพิวเตอร์เชื่อมโยง (network) ทำให้การเข้าสู่ข้อมูลเป็นไปสะดวกโดยแต่ละตำแหน่งในห้องพิจารณาก็มีคอมพิวเตอร์และแท่นพิมพ์ Keyboard ติดตั้งไว้ ทุกฝ่ายสามารถเข้าสู่ข้อมูลได้พร้อมกันผ่านเครือข่ายในบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงกัน Local area network หรือเพียงแต่กดปุ่มทุกฝ่ายสามารถค้นคว้ากฎหมายและคำพิพากษาได้ทันที และทนายความสามารถจัดเตรียมข้อมูลของตัวเองในคอมพิวเตอร์เพื่อเตรียมนำเสนอโดยระบบ LSSP : Litigation Support System for Presentation ทำให้ทนายความสามารถตรวจดูและนำเสนอเอกสารของตนได้ในหลายวิธี โดยการใช้ทั้ง Multimedia และภาพ Imaging โดยเสนอภาพถ่าย แผ่นผัง ผ่าน video tape, laser Disc, CD-ROM แทนการที่จะต้องนำเอกสารจำนวนมากมาแสดง ซึ่งในห้องพิจารณามีระบบเสียงและภาพ Audio - Visual System มีกล้องซึ่งควบคุมโดยรีโมท คอนโทรล ไมโครโฟนและจอภาพ ขนาด

¹ The Straits Times, "Bill paves the way for computer evidence in courts", Friday, January

67 นิ้ว ติดอยู่ด้านหน้าของห้องพิจารณา เพื่อใช้ในการแสดงพยานหลักฐาน สามารถเลือกฉายภาพโดยใช้ภาพจาก LSSP หรือจากกล้องที่ติดไว้ก็ได้และระบบนี้ยังสามารถแสดงภาพอะไรก็ตามที่ปรากฏอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ตัวใดก็ได้ในห้องพิจารณาให้ไปปรากฏอยู่บนจอใหญ่ สำหรับไมโครโฟนจะถูกใช้ทั้งสำหรับขยายเสียงผู้พูด และบันทึกเสียงขณะเดียวกัน

นอกจากนี้ยังมีการบันทึกคำพยานโดยคอมพิวเตอร์ ระบบ ดิจิตอล Computer Based Recording Transcription หรือ CBRT การดำเนินกระบวนการพิจารณาจะถูกบันทึกไว้ทุกข้อความทุกคำพูดอย่างถูกต้องในระบบสเตอริโอ และป้าย Electronic tag จะถูกใส่เข้าไปในการบันทึกเพื่อแยกให้เห็นว่าต่างคนกัน ทั้งระบบสเตอริโอจะทำให้ผู้ฟังสามารถแยกได้ว่าผู้พูดต่างคนกัน โดยอาศัยตำแหน่งที่มาของเสียงในห้องพิจารณา สำหรับการันใช้ VDO Conferencing เป็นการให้ทางเลือกที่จะไม่ต้องให้พยาน (ชาวต่างประเทศ) ต้องเดินทางไกลมาให้การในศาล ถ้าคู่ความทุกฝ่ายตกลงสามารถจัด VDO Conferencing สำหรับให้พยานเบิกความโดยไม่ต้องมาปรากฏตัวในศาล

Supreme Court ยังมีตู้ข้อมูล Information Kiosks หลายตู้เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้ามาหาข้อมูลเกี่ยวกับศาล ประกอบด้วยแผนผังศาล คำอธิบายย่อของแผนกติดต่อให้บริการต่าง ๆ รายชื่อคดีที่จะมีการพิจารณาและประกาศต่าง ๆ แม้ศาลเทคโนโลยีเป็นความสำเร็จที่สำคัญของการพัฒนาระบบศาลในสิงคโปร์ ทั้งนี้เนื่องจากประเทศสิงคโปร์มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสูงและค่อนข้างมีประสิทธิภาพ และได้นำเทคโนโลยีดังกล่าวมาใช้กับศาลก็ด้วยเหตุผล 2 ประการคือ เพื่อประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายของคู่ความ ดังนั้น จึงต้องมีการแก้ไขปรับตัวบทกฎหมายทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ กล่าวคือ

ในคดีแพ่งนั้น พยานหลักฐานทางคอมพิวเตอร์จะได้รับการยอมรับให้นำมาใช้ได้โดยคู่ความทั้งสองฝ่ายยินยอมให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยใช้กระบวนการทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งบทบัญญัติกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 62 A ใหม่มีบัญญัติให้เบิกความผ่านวีดีทัศน์ หรือโทรทัศน์ได้ ในกรณีต่อไปนี้

1. พยานบุคคลที่มีอายุต่ำ
2. คู่ความทั้งสองฝ่ายตกลงยินยอมให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับพยานหลักฐานด้วยวิธีดังกล่าว

3. พยานบุคคลอยู่นอกประเทศสิงคโปร์
4. เมื่อศาลเห็นว่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวนี้ ได้บัญญัติขึ้นภายหลังตามบทบัญญัติอนุมาตรา 24, 25 และ 26 ของกฎหมายพยานหลักฐานของประเทศนิวซีแลนด์ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา

ปี ค.ศ. 1988 ของสหราชอาณาจักร และร่างกฎหมายพยานหลักฐานของประเทศออสเตรเลีย (โทรทัศน์วงจรปิด) ปี ค.ศ. 1992

ศาลไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งให้สืบพยานโดยผ่านวิดีโอทัศน์ หรือจะให้เป็นคำสั่งถ้าเห็นว่าวิธีพิจารณาความดังกล่าวกระทำเพื่อความยุติธรรมแก่คู่ความ ซึ่งบทบัญญัตินี้ถูกจำกัดให้ใช้เฉพาะวิธีพิจารณาความแพ่งเท่านั้น

ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้มีการแก้ไขใน ปี ค.ศ. 1995 โดยบทบัญญัติมาตรา 364 A ใหม่ ให้ใช้สื่อโทรทัศน์และวิดีโอทัศน์ได้ ซึ่งบทบัญญัติวิธีพิจารณาความทั้งสองแตกต่างกันตรงที่บทบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่งใช้ได้กว้างกว่าและอนุญาตให้พยานบุคคลที่อยู่ต่างประเทศให้พยานหลักฐานโดยใช้ VDO Conferencing ได้

อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างที่สำคัญ 2 ประการระหว่างวิธีพิจารณาความแพ่งและวิธีพิจารณาความอาญา ในเรื่องของการสืบพยานโดยใช้สื่อวิดีโอ คือ

1. ไม่มีข้อจำกัดในรูปแบบของประเภทคดี ในคดีแพ่งถ้าศาลเห็นว่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมก็สามารถสืบพยานหลักฐานโดยใช้สื่อวิดีโอทัศน์ได้ แต่ในคดีอาญาจะจำกัดประเภทคดีไว้เฉพาะที่บัญญัติไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 364 A ได้แก่ ในคดีอาญาจำกัดให้ใช้เฉพาะบุคคลที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปีซึ่งมีพยานบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่เกี่ยวข้องด้วยรวมทั้งความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญา อนุมาตรา 319 - 338, การกระทำความผิดต่อเด็กและผู้เยาว์, คดีที่ได้รับความปลอดภัยอย่างร้ายแรง, การบังคับใช้ทางอาญาในการกระทำความผิดฐานข่มขืนหรือความผิดทางเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา (อนุมาตรา 354-358, 375-377) ของประเทศสิงคโปร์ และการกระทำอันเป็นประวัติก่อหนิงและเด็ก ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่จะปกป้องพยานบุคคลที่เป็นหญิงและเด็กซึ่งถูกทำร้ายจากการเผชิญหน้าโดยตรงกับผู้เกี่ยวข้องในศาล

2. ความแตกต่างที่สอง คือบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอนุญาตให้ผู้ถูกคุมขังมาศาลก่อนศาลจะให้ประกันตัว หรือขยายเวลาคุมขังระหว่างพิจารณา พระราชบัญญัติพยานบัญญัติให้สิทธิแก่คู่ความไม่เท่ากัน โดยในคดีแพ่งจะให้คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมาศาลหรือทนายความมาแทน ส่วนบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจำเป็นต้องบัญญัติให้แน่นอนว่าต้องการให้จำเลยหรือทนายความของเขาเสนอพยานหลักฐานในศาล

นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า บทบัญญัติที่ให้ศาลอาจจะมีคำสั่งโดยตรงให้บุคคลที่เป็นจำเลยผู้ซึ่งมาศาลหรือให้มาปรากฏตัวต่อศาลโดยใช้สื่อวิดีโอทัศน์ เมื่อ

- a) บุคคลผู้เป็นจำเลยเจตนาที่จะรับสารภาพว่ากระทำผิด
- b) บุคคลผู้เป็นจำเลยถูกถอนฟ้อง

- c) บุคคลผู้เป็นจำเลยดำเนินกระบวนการประกันตัวในศาล
- d) ศาลเห็นว่าเป็นการจำเป็นภายใต้ มาตรา 364 A (5) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือ
- e) ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล District Court มีคำสั่ง

การสืบพยานบุคคลโดยใช้สื่อภาพและเสียงในประเทศสิงคโปร์นั้น ได้มีการออกกฎหมายมารองรับการสืบพยานด้วยวิธีนี้ โดยบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 364 A² ซึ่งวางหลักเกณฑ์ไว้ ดังนี้ คือ

1. นอกจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติพยานให้ประชาชนสิงคโปร์ซึ่งศาลอนุญาต สามารถเบิกความเป็นพยานหลักฐานโดยผ่านสื่อวิดีโอทัศน์หรือโทรทัศน์ในชั้นกระบวนการพิจารณา ชั้นไต่สวน ชั้นอุทธรณ์ หรือวิธีพิจารณาอื่นได้ในกรณีต่อไปนี้

- 1.1 พยานบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี
- 1.2 กระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา 2
- 1.3 ศาลได้พิจารณาแล้วเห็นควรให้ใช้สื่อดังกล่าวเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

1.4 รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมรับรองว่าเพื่อประโยชน์แห่งรัฐ

2. การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา 1.2 คือ

2.1 การกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการทำร้ายร่างกาย หรือการประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะประทุษร้ายผู้อื่น

2.2 การกระทำความผิดในภาค 2 ของพระราชบัญญัติเด็กและผู้เยาว์ ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและผู้เยาว์

2.3 การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 354-358 และมาตรา 375-377 อันเป็นความรุนแรงขึ้นกระทำความผิดและความผิดทางเพศ

2.4 การกระทำต่อหญิงในส่วนของกระทำที่มุ่งร้ายต่อหญิงและเด็ก

และ

2.5 การกระทำความผิดอื่นใดที่รัฐมนตรี ฯ อาจกำหนดภายหลังจากที่

² Legislation on video-conferencing · Evidence through live video or television links,

ได้ปรึกษากับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแล้ว

ดังจะเห็นว่าประเภทของความผิดที่กฎหมายประเทศสิงคโปร์บัญญัติให้สืบพยานบุคคลโดยใช้สื่อภาพและเสียงได้นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นความผิดทางเพศ หรือทำร้ายร่างกายที่กระทำต่อหญิงและเด็ก ก็เพราะเหตุผลเนื่องมาจากต้องการป้องกันพยานที่อ่อนแอ เช่น ป้องกันหญิงและเด็กจากการถูกทำร้ายด้วยการที่จะต้องเผชิญหน้าโดยตรงกับผู้ที่ทำร้ายเขาเหล่านั้นในศาล อย่างไรก็ตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศสิงคโปร์ที่ได้แก้ไขในปี ค.ศ.1995 ให้ใช้สื่อโทรทัศน์และวิดีโอได้ตามบทบัญญัติ มาตรา 364 A ในคดีแพ่งอย่างกว้างขวาง แต่ก็เห็นว่าไม่ควรนำมาใช้กับวิธีพิจารณาความอาญาเพราะเป็นการป้องกันพยานที่ไม่ชอบซึ่งอยู่นอกเขตอำนาจศาลให้กลายเป็นผู้ที่ได้รับยกเว้นความผิดไป ฉะนั้นในคดีอาญาจึงถูกจำกัดให้ใช้ได้เฉพาะในสถานการณ์ที่เหมาะสมตามที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามตั้งแต่มีประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ในประเทศสิงคโปร์จนถึงเดือนกรกฎาคม 2539 ได้มีการสืบพยานโดยใช้ Video Conferencing จำนวน 6 คดี ซึ่งเป็นคดีแพ่ง 1 คดี และคดีอาญา 5 คดี³

3. นอกจากที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติพยานหลักฐาน ศาลอาจจะสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาปรากฏต่อศาลก่อนโดยใช้สื่อวิดีโอและโทรทัศน์ในขณะที่ถูกคุมขังระหว่างพิจารณาที่ประเทศสิงคโปร์ในการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

3.1 การร้องขอประกันตัว

3.2 การขยายระยะเวลาคุมขังผู้ถูกกล่าวหาระหว่างพิจารณา

3.3 กรณีอื่นใดที่รัฐมนตรี ฯ กำหนดภายหลังจากที่ได้หารือกับผู้พิพากษาหัวหน้า

ศาลแล้ว

4. ศาลอาจจะมีอำนาจสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดตามอนุมาตรา (1) หรือ (3) ดังนี้

4.1 บุคคลเสนอสถานที่ซึ่งพยานจะให้พยานหลักฐาน

4.2 ให้บุคคลออกจากสถานที่ซึ่งพยานทำการสืบพยาน

4.3 บุคคลที่อยู่ในห้องพิจารณา ผู้ซึ่งพยานและบุคคลที่อยู่กับพยานสามารถได้

ยิน หรือได้เห็นและได้ยิน

4.4 บุคคลที่อยู่ในห้องพิจารณาผู้ซึ่งพยานและผู้ที่อยู่กับพยานไม่สามารถได้ยิน

หรือไม่สามารถได้เห็นและได้ยิน

³ Christopher Tang, "Technology Court in Operation" *The Singapore Law Gazette*, July,

- 4.5 บุคคลที่อยู่ในห้องพิจารณาซึ่งสามารถเห็นและได้ยินพยาน และผู้ที่อยู่กับพยาน
- 4.6 ขั้นตอนระหว่างดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ซึ่งมีผลเป็นส่วนหนึ่งของคำสั่ง
- 4.7 วิธีการทำงานของระบบโทรทัศน์หรือวิดีโอทัศน์กับมาตรฐานขั้นต่ำทางเทคนิคให้อยู่ในดุลพินิจศาล
5. ศาลอาจจะสั่งเพิกถอน หรือให้หยุดชั่วคราว หรือมีคำสั่งอย่างไรก็ตามภายใต้มาตรานี้ ถ้า
- 5.1 ระบบการทำงานวิดีโอทัศน์และโทรทัศน์หยุดทำงาน ให้ศาลมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดถ้าเห็นว่าจะเป็นการล่าช้าเกินควรถ้าจะรอจนกว่าเครื่องมือจะใช้ได้
- 5.2 เป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมของคุณความ
- 5.3 เป็นการจำเป็นที่ศาลจะต้องมีคำสั่ง เพื่อให้พยานสามารถชี้ตัวบุคคล หรือสิ่งของ หรือเพื่อให้พยานสามารถมีส่วนร่วมในการพิสูจน์
- 5.4 เป็นความจำเป็นสำหรับศาล เพราะกระบวนการพิจารณาบางส่วนเป็นการสืบพยานนอกห้องพิจารณา
- 5.5 พฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากที่ศาลได้มีคำสั่ง
6. ศาลไม่ควรจะมีคำสั่งภายใต้มาตรานี้ ถ้าไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมของคุณความ
7. คำสั่งตามมาตรานี้ไม่ควรถูกเพิกถอน เพียงเพราะบุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เบิกความด้วยวิธีนี้มีอายุครบ 16 ปี ก่อนการพิจารณาเสร็จสิ้น
8. พยานบุคคลที่ให้การเป็นพยานโดยสื่อวิดีโอทัศน์หรือโทรทัศน์ ควรจะเป็นไปตามความมุ่งหมายแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 193, 194, 195, 196, 205 และ 209
9. สถานที่พยานให้การเป็นพยานหลักฐานตามมาตรานี้ ควรจะเป็นไปตามความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้และพระราชบัญญัติพยานหลักฐานเหมือนกับเป็นการเสนอพยานหลักฐานต่อศาลตามปกติ
10. ตามอนุมาตรา (4) (8) (9) ที่อ้างถึงพยาน ควรจะให้หมายความรวมถึงผู้ถูกกล่าวหาที่มาปรากฏตัวต่อศาลก่อนที่ศาลใช้สื่อวิดีโอทัศน์ตามอนุมาตรา (3)
11. ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลควรจะวางกฎระเบียบว่าเป็นการจำเป็นที่จะต้องมาศาล หรือเพื่อความสะดวกตามความมุ่งหมายของมาตรานี้จึงวางเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใด

เมื่อกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาส่วนนี้ประกาศใช้ ทำให้ประเทศสิงคโปร์ต้องปรับพระราชบัญญัติพยานหลักฐาน มาตรา 62 A⁴ ให้สอดคล้องกับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนี้

1. นอกจากพระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น บุคคลอาจจะได้รับอนุญาตดำเนินกระบวนการพิจารณาผ่านวิดีโอหรือโทรทัศน์ ดังนี้
 - 1.1 พยานบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี
 - 1.2 คู่ความเห็นด้วยเกี่ยวกับพยานหลักฐาน ที่จะให้ในการดำเนินการกระบวนการพิจารณา
 - 1.3 พยานอยู่นอกประเทศสิงคโปร์
 - 1.4 เป็นที่พอใจแก่ศาลว่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม
 - 1.5 ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการทำงานของระบบโทรทัศน์และวิดีโอทัศน์กับมาตรฐานขั้นต่ำทางเทคนิค
 - 1.6 ศาลอาจจะมีคำสั่งอย่างใดตามที่พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการจำเป็น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม
2. ศาลอาจจะมีคำสั่งเพิกถอน หยุดชั่วคราว หรือมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดภายใต้มาตรานี้ ถ้า
 - 2.1 ระบบวิดีโอทัศน์หรือโทรทัศน์หยุดทำงาน และเป็นเหตุให้เกิดความล่าช้าเกินควร ถ้าจะต้องรอให้ระบบการทำงานกลับคืนเป็นปกติ
 - 2.2 เป็นการจำเป็นที่ศาลจะต้องใช้วิธีนี้แทรกในการพิจารณาเพื่อความเป็นธรรมของคู่ความ
 - 2.3 ศาลเห็นว่าจำเป็นต้องทำเพื่อให้พยานสามารถชี้ตัวบุคคล หรือสิ่งของ หรือเพื่อให้พยานสามารถมีส่วนร่วมในการพิสูจน์ให้เห็นภาพหรือสิ่งที่ผ่านมา
 - 2.4 ศาลจำเป็นต้องทำเพราะส่วนหนึ่งของการพิจารณา เป็นการสืบพยานนอกห้องพิจารณา
 - 2.5 มีข้อมูลเปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่ง
3. ศาลควรจะไม่มีคำสั่งอย่างใดภายใต้มาตรานี้ หรือมีคำสั่งตามบทบัญญัตินี้ ถ้าจะเป็นการขัดกับหน้าที่ซึ่งต้องดำเนินการกระบวนการพิจารณาเพื่อความเป็นธรรมแก่คู่ความ

⁴ Evidence through live video or live television links : Singapore Evidence Act, New Section 62 A

3. ศาลควรจะมีคำสั่งอย่างไรโดยอัตโนมัติหรือไม่ หรือมีคำสั่งตามบทบัญญัตินี้ ถ้าจะเป็นการขัดกับหน้าที่ซึ่งต้องดำเนินการสอบสวนพิจารณาเพื่อความเป็นธรรมแก่คู่ความ
4. การมีคำสั่งโดยอัตโนมัติไม่ควรจะต้องสะดุดหยุดลงเพียงเพราะผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้วิธีการนี้อายุครบ 16 ปีก่อนที่การพิจารณาจะเสร็จสิ้น
5. พยานหลักฐานที่ให้โดยบุคคลที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์หรือที่อื่นโดยผ่านสื่อวิดีโอทัศน์หรือโทรทัศน์ ควรเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมาตรา 193, 194, 195, 196, 205 และ 209 ของประมวลกฎหมายอาญา
6. สถานที่ซึ่งพยานบุคคลให้พยานหลักฐานตามมาตรา นี้ ควรจะเป็นการให้พยานหลักฐานตามที่เสนอศาล
7. การบัญญัติ The Rules Committee ภายใต้ Supreme Court of Judicature Act อาจจะสามารถกระเบียดที่เห็นว่าจำเป็น หรือเพื่อความสอดคล้องตามความมุ่งหมายของมาตรา นี้

ประเทศสิงคโปร์ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสืบพยาน หรือวิธีการดำเนินการสอบสวนพิจารณาโดยใช้สื่อ Video Conferencing ไว้ว่าควรจะใช้ในสถานการณ์ใด และในส่วนของพระราชบัญญัติพยานหลักฐานก็ได้มีการปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับมาตรการพิเศษนี้ เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในการปรับใช้ในแต่ละสถานการณ์ นอกจากหลักดังกล่าวแล้ว ประเทศสิงคโปร์ก็ยังได้กำหนดรูปแบบและวิธีการใช้สื่อ Video Conferencing ไว้อีกด้วยโดยบัญญัติให้เป็นอำนาจของศาลในการมีดุลพินิจสั่งตามความเหมาะสมในแต่ละคดีไป กล่าวคือ ศาลอาจมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับการใช้สื่อ Video Conferencing ได้ ภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา (1) หรือ (3) ดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น เช่น ศาลอาจมีคำสั่งอย่างใดเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งพยานจะเบิกความ หรือสั่งให้บุคคลออกจากสถานที่นั้น ในขณะที่พยานกำลังเบิกความ หรือจะให้พยานและบุคคลที่อยู่กับพยานได้เห็นหรือได้ยินเสียงของบุคคลที่อยู่ในห้องพิจารณา เหล่านี้เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม Christopher Tang ซึ่งเป็นผู้ช่วยอาวุโสของ Registrar ใน Supreme Court ก็ได้กล่าวว่าการติดตั้งเทคโนโลยีในศาลจะมีประโยชน์ในคดีแพ่งที่ซึ่งพยานสำคัญอยู่ในต่างประเทศ และในคดีอาญาซึ่งเป็นคดีที่จำเลยถูกฟ้องในความผิดทางเพศ หรือในคดีที่ผู้เสียหายหย่อนความสามารถเพราะอายุ หรืออารมณ์ ซึ่งผู้เสียหายมีความอ่อนแอจึงให้หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับจำเลยโดยตรงในศาลเพื่อป้องกันมิให้พยานผู้เสียหายต้องเจ็บปวดชอกช้ำอีก

4.2. การสืบพยานบุคคลโดยใช้สื่อภาพและเสียงในประเทศอังกฤษ

กฎหมายพยานหลักฐานของประเทศอังกฤษได้บัญญัติหลักทั่วไปของการเบิกความด้วยวาจาของพยานบุคคลโดยผ่านสื่อโทรทัศน์ไว้ในพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา (Criminal Justice Act) ปี ค.ศ.1988 มาตรา 32⁵ ดังนี้

1. บุคคลใดนอกจากผู้ถูกกล่าวหาอาจจะให้พยานหลักฐานโดยผ่านสื่อโทรทัศน์ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

1.1 พยานบุคคลผู้ซึ่งอยู่นอกสหราชอาณาจักร

1.2 พยานบุคคลที่เป็นเด็กหรืออาจถูกถามค้านได้ ถ้าได้รับอนุญาตตามมาตรา 32 A โดยการบันทึกคำเบิกความด้วยวิดีโอทัศน์และต้องเป็นการกระทำคามผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (2)

ศาลอาจอนุญาตให้บุคคลเบิกความเป็นพยานหลักฐานได้ภายใต้อนุมาตรานี้

ก. การพิจารณาตามความผิดที่ฟ้อง การอุทธรณ์ที่กองคดีอาญาของศาลอุทธรณ์ และการสืบพยานภายใต้ มาตรา 17 ของพระราชบัญญัติการอุทธรณ์ทางอาญา (Criminal Appeal Act) ปี ค.ศ.1968 และ

ข. การพิจารณาในศาลเด็ก การอุทธรณ์ใน Crown Court ที่ใช้กระบวนการพิจารณานี้

2. อนุมาตรานี้บัญญัติให้บังคับใช้ในกรณี

2.1 การกระทำผิดที่เกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย หรือประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะประทุษร้าย

2.2 การกระทำผิดตามมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติเด็กและผู้เยาว์ ค.ศ. 1933 ที่กระทำทารุณโหดร้ายต่อบุคคลที่อายุต่ำกว่า 16 ปี

2.3 การกระทำผิดตามพระราชบัญญัติการกระทำผิดทางเพศ ค.ศ. 1956 พระราชบัญญัติการกระทำอันไม่สมควรต่อเด็ก ค.ศ. 1960 พระราชบัญญัติการกระทำผิดทางเพศ ค.ศ. 1967 พระราชบัญญัติกฎหมายอาญา ค.ศ. 1977 หรือ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก ค.ศ. 1978

⁵ Criminal Pleading, Evidence & Practice, 1993., Evidence through television Link in Criminal Justice Act 1988, s. 32. (Rules of Evidence Practice Relating to the Questioning of Witnesses)

2.4 การกระทำอันประกอบด้วยความผิดฐานพยายาม สมคบ ตัวการ หรือสนับสนุน ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาหารือ จัดหา หรือยุยงส่งเสริม ให้กระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (1) (2) (3) ข้างต้น

3. คำเบิกความที่กระทำโดยการสาบานตนของพยานบุคคล ที่อยู่นอกสหราชอาณาจักร และได้เบิกความเป็นพยานผ่านสื่อตามมาตรานี้ ควรถือปฏิบัติตามความมุ่งหมายของมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติเบิกความเท็จ ปี ค.ศ. 1911 ซึ่งได้กำหนดกระบวนการพิจารณาดังนี้

3.1 สถานที่ดำเนินกระบวนการอื่นก่อนพิจารณาที่ศาลเด็ก

3.1.1 การอนุญาตตามอนุมาตรา 1.2 นอกจากพยานหลักฐานที่ได้ให้ผ่านสื่อโทรทัศน์ และ

3.1.2 มีคำร้องขอเพื่อความสะดวก และให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานในศาลที่พิจารณาคดีที่มีโทษเล็กน้อย ศาลอาจจะพิจารณาถึงความมุ่งหมายของบทบัญญัติที่กำหนดสถานที่พิจารณาคดี ณ. สถานที่เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง โดยศาลคำนึงถึงความสะดวก

3.2 สถานที่ถูกกำหนดภายใต้อนุมาตรา (3) นอกจากสถานที่สำหรับใช้พิจารณาคดีของศาลแล้ว จะต้องกำหนดให้เป็นสถานที่ซึ่งประสงค์ให้อยู่ในเขตอำนาจศาล

4. เมื่อจำเป็นหรือเพื่อความสะดวกตามความมุ่งหมายของมาตรานี้ ให้มีอำนาจพิจารณาตามพระราชบัญญัตินี้โดยปราศจากอคติ

5. นอกจากกฎระเบียบของ Magistrates Court, Crown Court และ Criminal Appeal ให้ใช้ระเบียบที่บัญญัติในอนุมาตรา 4

6. อนุมาตรา 7 ของมาตรา 32 ก. ควรจะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ แต่ยกเว้นที่จะใช้กับบุคคลที่อายุต่ำกว่า 15 ปี หรือต่ำกว่า 18 ปี

มาตรา 32 ยกเว้นอนุมาตรา 1.1 และ 3 บังคับใช้เมื่อ 5 มกราคม ปี ค.ศ. 1988 และส่วนที่คงเหลือให้บังคับใช้เมื่อ 26 พฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1990 ตามความมุ่งหมายของ

- วิธีพิจารณาในคดีฆาตกรรม หรือการกระทำความผิดอื่นที่ประกอบด้วยการทำ
- วิธีพิจารณาที่กระทำโดยผู้อำนวยการ Serious Fraud Office ตามอนุมาตรา 1 (5) ของพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา ปี ค.ศ. 1987
- วิธีพิจารณานอกจากวรรค 6 ที่เป็นการสื่อสารตามมาตรา 4 ที่กระทำโดยผู้มีอำนาจตามอนุ (2) ของมาตรานี้

ในการสืบพยานผ่านวิดีโอทัศนในประเทศอังกฤษนั้น ได้มีการกำหนดกฎระเบียบของศาลสำหรับเรื่องนี้ไว้ อันใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ อันเป็นกฎระเบียบของศาลที่ใช้ภายใต้มาตรานี้ ได้แก่ กฎที่ 32 A และ 23 B ของ Crown Court 1982 และกฎที่ 9 A และ 9 B ของ Criminal Appeal

Act 1968 และการถามคำถามของพยานเด็กโดยบุคคลผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกฟ้องว่ากระทำความผิดตาม 32 (2) และมาตรา 34 A

กฎของ Crown Court 1982 ข้อ 23 A, 23 B ได้กำหนดเรื่องการสืบพยานเด็ก หรือ พยานที่ได้รับอนุญาตให้ถามคำถามผ่านวิดีโอ และบันทึกภาพวิดีโอ กระทำได้โดย ระเบียบข้อ 23 A ซึ่งบัญญัติไว้ดังนี้

1. คู่ความอาจร้องขอให้สืบพยานโดยผ่านสื่อวิดีโอ ตามมาตรา 32 (1) (1.2) ของพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1988 ในกรณีต่อไปนี้

ก. การกระทำที่ถูกฟ้องเป็นความผิดที่บัญญัติไว้ในมาตรา 32 (2) และ

ข. เป็นพยานหลักฐานซึ่งให้โดยพยานบุคคลในกรณีหนึ่งกรณีใด ดังนี้

- ในคดีที่เป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 32 (2) หรือ (2.2) ที่อายุต่ำกว่า 14 ปี หรือ

- ในคดีที่เป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 32 (2) (2.3) ของบุคคลที่อายุต่ำกว่า 17 ปี

หรือ - ผู้ที่ถูกถามคำถามตามมาตรา 32 ก ของพระราชบัญญัติการบันทึกถ้อยคำเบิกความด้วยวิดีโอ

นอกจากนี้ให้หมายความรวมถึงการกระทำผิดฐานพยายาม หรือสมคบ สนับสนุน ช่วยเหลือให้กระทำความผิดนั้น ๆ

2. การร้องขอตามข้อ 1 ควรจะต้องได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร

3. การร้องขอตามข้อ 1 ควรจะต้องกระทำภายใน 28 วัน หลังจากที่ได้แจ้งให้ความยินยอม หรือ

4. คำร้องขอควรส่งไปที่เจ้าพนักงานศาล และขณะเดียวกันส่งสำเนาให้แก่ทุกฝ่ายในกระบวนการพิจารณา

5. คู่ความที่ได้รับสำเนาคำร้อง มีความประสงค์จะใช้ Video Conferencing ก็ให้แจ้งไปยังเจ้าพนักงานศาลภายใน 14 วัน โดยแจ้งคำตอบพร้อมเหตุผล

6. คำร้องขอตามข้อ 1 ควรอยู่ในดุลพินิจศาลโดยไม่ต้องสืบพยานเว้นแต่ศาลจะได้มีคำสั่งโดยตรง และให้เจ้าพนักงานศาลแจ้งวัน เวลา สถานที่สืบพยาน แก่คู่ความ

7. เจ้าพนักงานศาลควรแจ้งให้คู่ความทุกฝ่ายและบุคคลที่เกี่ยวข้องทราบคำสั่งศาลที่อนุญาตตามคำร้องขอในข้อ 1 โดยระบุ

7.1 สถานที่พยานเบิกความ ชื่อพยาน และบุคคลที่มากับพยาน (ถ้าทราบ) อาชีพตลอดจนความสัมพันธ์กับพยาน

7.2 สถานที่ตั้งของศาลที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณา

8. ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อ 3 อาจขยายได้ก่อนหรือภายหลังที่สิ้นสุดระยะเวลาที่กำหนดก็ได้ โดยผู้ขอทำเป็นหนังสือระบุถึงเหตุแห่งคำขอ ส่งไปยังเจ้าพนักงาน Crown Court และส่งสำเนาไปยังคู่ความทุกฝ่ายในกระบวนการซึ่งเจ้าพนักงานศาลจะแจ้งคำสั่งศาลให้คู่ความทราบ

9. การขอขยายเวลาตามข้อ 8 ศาลจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจโดยไม่ต้องทำการสืบพยาน เว้นแต่ศาลจะได้มีคำสั่งโดยตรง

10. พยานบุคคลที่เบิกความผ่านโทรศัพท์ตามข้อ 7 และบุคคลที่จะมากับพยานควรจะได้รับอนุญาตจากศาล เว้นแต่ศาลจะได้มีคำสั่ง

การที่พยานบุคคลอยู่นอกสหราชอาณาจักร จะเบิกความผ่านสื่อโทรศัพท์นี้ได้ตามมาตรา 23 B ในกรณีต่อไปนี้

1. คู่ความอาจยื่นคำขอให้สืบพยานบุคคลที่อยู่นอกสหราชอาณาจักรผ่านโทรศัพท์นี้ได้ ภายใต้ มาตรา 32 (1) แห่งพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา ค.ศ.1988

2. ผู้ร้องขอตาม ข้อ 1 ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎระเบียบนี้ รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปตามดุลพินิจศาล

3. การร้องขอตามข้อ 1 ให้ทำเป็นหนังสือตามแบบพิมพ์ที่กำหนด

4. การร้องขอตามข้อ 1 ควรทำภายใน 28 วัน

5. ระยะเวลา 28 วัน ตามข้อ 4 อาจขยายได้โดยศาล โดยทำคำร้องขอเป็นหนังสือระบุเหตุแห่งการนั้น ก่อนหรือหลังวันที่สิ้นสุดระยะเวลา ซึ่งเจ้าพนักงานศาลจะแจ้งคำสั่งศาลให้ทราบ

6. การร้องขอตามข้อ 3 และข้อ 5 ให้ผู้ร้องยื่นต่อเจ้าพนักงานศาลและส่งสำเนาให้แก่คู่ความทุกฝ่ายในกระบวนการ

7. คู่ความที่ได้รับสำเนาคำร้องขอตามข้อ 3 ให้แจ้งแก่เจ้าพนักงานศาลและผู้ร้องขอในกรณีต่อไปนี้

7.1 ไม่เห็นด้วยกับคำร้องขอให้ระบุเหตุผล

7.2 ต้องการส่งตัวแทนมาสืบพยาน

8. ภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาตามข้อ 7 ศาลควรใช้ดุลพินิจ ดังนี้

8.1 ไม่อนุญาตให้สืบพยาน หรือ

8.2 อนุญาตให้สืบพยานโดยคู่ความหรือตัวแทน

นอกจากนี้เจ้าพนักงานศาลควรแจ้งแก่ผู้ร้องขอ รวมถึงคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งให้ทราบถึงวัน เวลา สถานที่สืบพยาน

9. เจ้าพนักงานศาลจะแจ้งให้คู่ความทุกฝ่ายทราบถึงคำสั่งศาลตามข้อ 1 รวมทั้งสถานที่ซึ่งอนุญาตให้ใช้ในการเบิกความ โดยระบุข้อความดังนี้

- 9.1 ประเทศของพยานบุคคลที่จะเบิกความเป็นพยาน
- 9.2 สถานที่ซึ่งพยานจะเบิกความ (ถ้าทราบ)
- 9.3 สถานที่ซึ่งกำหนดให้พยานเบิกความในฐานะพยานโจทก์ หรือสถานที่ซึ่งควรเปิดเผยตามมาตรา 11 ตามพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา ค.ศ.1967 ภายใต้มาตรา 81 ของพระราชบัญญัติพยานทางอาญาและตำรวจ ค.ศ.1984 และพยานผู้เชี่ยวชาญตลอดจนชื่อพยาน
- 9.4 สถานที่ตั้งของศาลที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณา
- 9.5 สถานการณ์ที่จะใช้สื่อดังกล่าวซึ่งกำหนดโดยศาล ตามข้อ 10

10. การปฏิบัติเกี่ยวกับคำร้องขอในข้อ 1 อาจจะถูกสถานการณ์ที่อนุญาตให้พยานเบิกความด้วยวิธีดังกล่าวภายใต้การสอบสวนตัว หรือตอบคำถามที่ศาลอาจจะถามเกี่ยวกับเรื่องพยานหลักฐานที่ให้ได้

การบันทึกคำเบิกความพยานเด็กโดยวิธีทัศน

ตามพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1988 มาตรา 32 A ได้กำหนดไว้ดังนี้

1. เกี่ยวกับวิธีพิจารณาความ
 - 1.1 พิจารณาความผิดที่ฟ้องตาม มาตรา 32 (2)
 - 1.2 การอุทธรณ์คดีอาญาไปยังศาลอุทธรณ์ และการสืบพยานตามมาตรา 17 ของ Criminal Appeal Act 1968
 - 1.3 วิธีพิจารณาในศาลเด็กสำหรับความผิดบางประเภท และการอุทธรณ์
2. วิธีพิจารณาที่บันทึกการสนทนาด้วยวิธีทัศน
 - 2.1 เป็นการกระทำระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ซึ่งเด็กมิได้ตกเป็นจำเลย
 - 2.2 วิธีพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ซึ่งเป็นพยานที่ได้รับอนุญาตจากศาล ภายใต้อนุมาตรานี้
3. สถานที่บันทึกวิธีทัศนที่ถูกเสนอภายใต้มาตรานี้ ศาลอาจจะอนุญาตตามมาตรา 2 ข้างต้น เว้นแต่
 - 3.1 ปรากฏว่าพยานเด็กไม่สามารถตอบคำถามค้านได้
 - 3.2 การเปิดเผยพฤติการณ์ที่ซึ่งบันทึกโดยมิได้รับความยินยอมจากศาล
 - 3.3 ศาลเห็นว่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่ควรอนุญาตให้บันทึก

4. พิจารณาแล้วเห็นว่าบางส่วนของกรณที่ควรจะถูกตัดออก ตามอนุมาตรา 3 ข้างต้น ศาลควรคำนึงถึงเรื่องอคติแก่ผู้ถูกกล่าวหา

5. สถานที่บันทึกวิดิทัศน์ควรจะยอมรับภายใต้เงื่อนไขที่ว่า พยานเด็กถูกเรียกเข้าโดยคำร้องขอของคุณความฝ่ายที่อ้างพยาน และพยานไม่ควรจะถูกถามในเรื่องที่ศาลเห็นว่าเป็นการถามความผู้ใหญ่

6. วิดิทัศน์ที่บันทึกไว้เป็นพยานหลักฐานตามมาตรา 32 นี้ ที่ทำต่อพยานเด็กเสมือนเป็นการเบิกความโดยตรงด้วยวาจา ถ้าพยานตามคำร้องนั้นได้รับอนุญาตให้เข้ามาในสำนวน และเป็นคำร้องที่มีหลักฐานมาสนับสนุน

7. ในมาตรา 32 นี้ “เด็ก” หมายถึง บุคคล

7.1 ในคดีที่ถูกฟ้องว่ากระทำผิดตามมาตรา 32 (2) (2.1) หรือ (2.2) ข้างต้น ที่อายุต่ำกว่า 14 ปี หรือขณะทำการบันทึกวิดิทัศน์อายุต่ำกว่า 15 ปี หรือ

7.2 ในคดีที่ถูกฟ้องว่ากระทำผิดตามมาตรา 32 (2) (2.3) ข้างต้น ที่อายุต่ำกว่า 17 ปี หรือขณะทำการบันทึกวิดิทัศน์อายุต่ำกว่า 18 ปี

8. ความผิดตามมาตรา 7 ข้างต้น วรรค 2.1, 2.2, 2.3 ของมาตรา 32 (2) ให้รวมถึงการทำผิดฐานพยายาม สมคบ สนับสนุนช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาหารือ หรือยุยง ให้ทำผิดดังกล่าวด้วย

9. มาตรา 32 นี้ “คำร้อง” ให้ความหมายรวมถึงข้อเท็จจริงที่ได้ให้ด้วยคำด้วย

“บันทึกวิดิทัศน์” หมายถึง การบันทึกอื่นใดจากภาพการเคลื่อนไหว และอาจจะหมายความรวมถึงการทำ และการประกอบเสียงในฟิล์ม

ระเบียบของ Crown Court ค.ศ.1982

มาตรา 23 C กำหนดการบันทึกคำให้การด้วยวิดิทัศน์จากพยานเด็ก

1. คุณความฝ่ายใดอาจมีคำร้องขอภายใต้มาตรา 32 A ของพระราชบัญญัติการยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1988 ที่จะบันทึกคำเบิกความพยานเด็กด้วยวิดิทัศน์ดังนี้

1.1 การกระทำตามฟ้องเป็นความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา 32 (2)

1.2 การกระทำผิดตาม มาตรา 32 (2) (2.1) (2.2) สำหรับพยานที่อายุต่ำกว่า 14 ปี หรือขณะบันทึกวิดิทัศน์พยานอายุต่ำกว่า 15 ปี

1.3 การกระทำผิดตาม มาตรา 32 (2) (2.3) สำหรับพยานที่อายุต่ำกว่า 17 ปี หรือขณะบันทึกวิดิทัศน์พยานอายุต่ำกว่า 18 ปี

1.4 ในการบันทึกวิดิทัศน์นั้น การถามตอบระหว่างผู้ใหญกับบุคคลที่มาด้วยตามวรรค (2.2) หรือ (2.3) จะต้องมิใช่จำเลยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่พิจารณา

การกระทำผิดตามที่อ้างไว้ในระเบียบนี้ ให้นำความรวมถึง การกระทำผิดฐานพยายามสมคบ การช่วยเหลือ ยุยงส่งเสริม ให้คำปรึกษาหารือ หรือชี้แนะ ให้กระทำความผิดนั้นด้วย

2. การร้องขอตามข้อ 1 ควรทำเป็นลายลักษณ์อักษร และประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

- 2.1 ชื่อจำเลย และการกระทำผิดตามฟ้อง
- 2.2 ชื่อ และวัน เดือน ปีเกิดของพยาน
- 2.3 วันที่ทำการบันทึกวิดีโอ
- 2.4 คำร้องที่แสดงว่าพยานยินดีที่จะตอบคำถามค้าน
- 2.5 คำร้องที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกวิดีโอ
- 2.6 วันที่วิดีโอซึ่งได้บันทึกไว้จะถูกเปิดเผยต่อคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง

4.3 การสืบพยานบุคคลโดยใช้สื่อภาพและเสียงในประเทศสหรัฐอเมริกา

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐเวอร์จิเนียมี Courtroom 21 (รูปแบบของห้องพิจารณาของศาลในศตวรรษที่ 21) อันเป็นห้องพิจารณาของศาลที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่สุดในโลก⁶ ที่เกิดจากโครงการร่วมระหว่าง William & Mary School of Law และ The National Center for State Courts โครงการดังกล่าวได้นำความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ มาใช้ในศาล เป็นโครงการที่พิสูจน์และทดลองระหว่างประเทศ ซึ่งแสวงหาวิธีที่จะนำเทคโนโลยีมาปรับใช้เป็นส่วนประกอบของระบบกฎหมาย โดยมีเป้าหมายว่าจะนำเทคโนโลยีมาช่วยในระบบศาลได้อย่างไร และได้รับความช่วยเหลือจากผู้อำนวยการ The National Center for State Courts

ได้มีคำกล่าวที่ว่า ในอนาคตจะเห็นห้องพิจารณาคดีที่ประกอบด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง อันประกอบด้วย teleconferencing และ computers ที่ช่วยในการค้นคว้าข้อกฎหมาย และการจัดหาสำเนาเอกสารอย่างรวดเร็วในพริบตาเดียวและช่วยให้เข้าใจว่าสิ่งนั้นคืออะไร⁷ จะเห็นว่าความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบายให้แก่ชาวอเมริกันในปลายศตวรรษที่ 20 ในหลายมลรัฐได้นำเครื่องมือ Video Conferencing มาใช้ในศาลโดยใช้ในกระบวนการก่อนสืบพยาน และสืบพยาน ส่วนมากจะใช้ในคดีแพ่ง แต่ขณะเดียวกันก็นำมา

⁶ Court Technology Bulletin "Courtroom 21 Description", Volume 6 Number 2, March/April, 1994.

⁷ High-Tech Court, National Law Journal, January 10, 1984, p. 16 (editorial accompanying an article high-lighting Courtroom 21, discussed).

ใช้ในคดีอาญาในความผิดบางประเภท ด้วยเหตุผลของ right to confront จึงทำให้ไม่อาจนำเครื่องมือดังกล่าวมาใช้ได้มากเท่ากับในคดีแพ่ง ด้วยข้อจำกัดบางอย่างทำให้บางรัฐได้มีการทดลองใช้เครื่องมือ Video Conferencing โดยทำเป็น Pilot Program และให้บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องตอบแบบสอบถามถึงประโยชน์ ความพึงพอใจ อุปสรรค และความน่าเชื่อถือ โดยส่งแบบสอบถามให้แก่ผู้พิพากษา ทนายความ และอัยการผู้ซึ่งมีส่วนในการใช้เครื่องมือดังกล่าว ซึ่งผลสรุปจากการประเมินส่วนใหญ่จะพึงพอใจกับการใช้เครื่องมือที่ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวก ดังนั้นจึงทำให้รัฐเวอร์จิเนียได้บัญญัติประมวลกฎหมายไว้เป็นแนวให้กับรัฐอื่น ๆ ที่มีความประสงค์จะนำเครื่องมือ Video Conferencing ไปใช้ในศาลได้มีแบบอย่างอันเป็นแนวทางในการปฏิบัติดังนี้

ประมวลกฎหมายเวอร์จิเนีย

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐเวอร์จิเนียได้บัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับ Court Technology โดยได้ยกร่างประมวลกฎหมาย เรื่องการปรากฏตัวต่อศาลในระยะทางห่างไกลด้วยวิธีทัศน์ (Model Remote Video Court Appearance) ซึ่งเป็นรูปแบบของบทบัญญัติที่ร่างไว้สำหรับให้รัฐต่าง ๆ นำไปปรับใช้ เรียกว่า พระราชบัญญัติการปรากฏตัวต่อศาลในระยะทางห่างไกลด้วยวิธีทัศน์ (Remote Video Court Appearance Act) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ดังนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติการปรากฏตัวต่อศาลในระยะทางห่างไกลด้วยวิธีทัศน์

มาตรา 2 ถ้อยคำหรือกลุ่มคำที่ใช้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้มีความหมายตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้ เว้นแต่จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นโดยชัดแจ้ง

2.1 ระบบภาพและเสียงอิสระ "Independent audio-visual system" หมายถึง ระบบการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์และการรับสัญญาณภาพและเสียงที่มีคุณภาพ.....

2.2 "การปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์" หมายถึง การปรากฏตัวต่อศาล (ที่เปลี่ยนรูปแบบตามความหมายของระบบภาพและเสียงอิสระ) โดยที่ไม่มีตัวจำเลยอยู่ในศาล

2.2.1 ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดอยู่พร้อมกันสามารถเห็นภาพและได้ยินเสียงของผู้พิพากษา ทนายความ จำเลย เจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น รวมทั้งภาพยนตร์หลักฐานและข้อมูลในกระบวนการก่อนสืบพยาน

2.2.2 ทนายความมาปรากฏตัวต่อศาลพร้อมกับจำเลย เว้นแต่จำเลยจะสละสิทธิ์ที่มีนายอยู่ด้วยในขณะที่กภาพและเสียง จำเลยและทนายจำเลยจะสามารถเห็นและได้ยินเสียงซึ่งกันและกัน โดยมีโทรศัพท์ส่วนตัวที่กันไว้สำหรับการสนทนาส่วนตัว

มาตรา 3 นโยบายและกฎระเบียบ

3.1 เว้นแต่บทบัญญัติของกฎหมายอื่น และบทบัญญัติในมาตรา 4 ของหมวดนี้ รัฐธรรมนูญ ศาล และอาจจะขึ้นอยู่กับข้อเสนอของจำเลย การปฏิบัติทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวกับการกระทำทางอาญาให้เป็นไปตามบทบัญญัติเรื่องการปรากฏตัวต่อศาลด้วยอิเล็กทรอนิกส์ ตามอำนาจของจำศาล (The Chief Administrator of the Courts)

3.2 ถ้ามีเหตุอื่นใด คู่ความมีคำร้องว่าการปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์อาจกระทบต่อสิทธิตามกฎหมายของจำเลย ศาลไม่ควรอนุญาตให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาด้วยวิธีดังกล่าว หรือเมื่อมีเหตุอื่นใดในระหว่างพิจารณาโดยการปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์และคู่ความอาจมีคำร้องขอ ศาลอาจรับฟังและเลื่อนการพิจารณาออกไป

3.3 การปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์ควรจะปฏิบัติตามกฎระเบียบที่จำศาลกำหนด

3.4 เมื่อจำเลยปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์ ศาลควรจัดบันทึกคำร้องต่าง ๆ เช่น เดิมราวกับว่าจำเลยได้มาปรากฏตัวต่อศาล จะไม่มีการบันทึกทางอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่จะมีกฎระเบียบที่กำหนดโดยจำศาลว่าให้กระทำได้

มาตรา 4 การปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์มีสถานการณณ์และข้อจำกัด ในกรณีต่อไปนี้

4.1 จำเลยไม่รับสารภาพว่ากระทำความผิด หรือถูกตัดสินในคดีที่มีโทษสถานหนัก

4.2 จำเลยไม่ต้องรับผิดเพราะป่วยทางจิต หรือบกพร่องทางจิต

4.3 จำเลยถูกกล่าวหาว่าทำผิดอยู่ระหว่างบำบัดรักษาที่สถานบำบัดทางจิต

4.4 จำเลยไม่รับสารภาพว่ากระทำผิดในความลหุโทษซึ่งมีโทษกักขัง เว้นแต่จำเลยเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือเวลาที่กำหนดไว้ตามคำพิพากษาเดิม

4.5 จำเลยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในความผิดลหุโทษ ยังไม่ได้มีคำพิพากษา และจำเลยถูกกักขังนานเกินกว่าโทษที่กำหนดไว้

มาตรา 5 การอนุญาตโดยจำศาล ผู้พิพากษาควรจะอนุมัติข้อกำหนดของการปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ในเขตอำนาจศาล และการติดตั้งระบบภาพและเสียงที่เป็นอิสระซึ่งจำศาลเป็นผู้เขียน ข้อเสนอในการใช้

มาตรา .6 การสืบพยาน เว้นแต่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น หน่วยงานอาจจะติดตั้งและทำระบบภาพและเสียงอิสระที่ถูกต้องของแต่ละหน่วยงาน โดยหลักการให้คณะกรรมการพิจารณานักโทษคัดเลือกบุคคลที่สมควรปล่อยตัวไปโดยมีทัศนคติบน ทำการสืบพยาน (เพื่อตรวจสอบ) โดยคณะกรรมการดังกล่าว การเบิกความของผู้เสียหายในกรณีนี้ทำโดยการปรากฏตัวทางอิเล็กทรอนิกส์ได้

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าการสืบพยานโดยผ่านสื่อภาพและเสียงในมลรัฐเวอร์จิเนีย ได้บัญญัติถึงกฎระเบียบ สถานการณ์ที่สมควรใช้สื่อภาพและเสียงในการสืบพยานบุคคล ตลอดจนข้อจำกัดของการใช้สื่อดังกล่าวว่าจะใช้สื่อ นั้นได้มากน้อยเพียงใดไว้ในมาตรา 3 และ 4 ดังจะเห็นว่ารัฐเวอร์จิเนียได้ให้อำนาจแก่ศาลในการกำหนดรูปแบบและสถานการณ์ที่สมควรจะใช้สื่อ

การนำสื่อทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการสืบพยานบุคคลในศาล ในประเทศสหรัฐอเมริกา เริ่มเป็นที่นิยมแพร่หลาย ทั้งนี้โดยเริ่มจากการนำสื่อ Video Conferencing มาใช้ในกระบวนการก่อนชั้นพิจารณา (pretrial) เป็นส่วนมาก เนื่องจากกฎหมายมิได้บัญญัติให้ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย จึงไม่มีเงื่อนไขเรื่องการเผชิญหน้า และในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1993 ได้มีการพิจารณาแก้ไขกฎที่ 10 ของ กฎวิธีพิจารณาความอาญาของรัฐบาลกลาง (Rule 10 of the Federal Rule of Criminal Procedure) ซึ่งจะประกาศว่า Video Conferencing อาจจะถูกนำมาใช้ในการนำตัวจำเลยมาขึ้นศาล (arraignments) ในระยะห่างไกลโดยจำเลยไม่ต้องมาปรากฏตัวต่อศาล ซึ่งกฎที่ 10 ของวิธีพิจารณาความอาญาของ Federal Rule มีหลักเกณฑ์ว่า

กฎข้อที่ 10 การนำตัวจำเลยมาฟ้องศาล

การนำตัวจำเลยมาศาล ควรทำโดยเปิดเผยต่อหน้าศาล และควรอ่านคำฟ้องหรือข้อกล่าวหาให้จำเลยฟัง และถามคำให้การจำเลย จำเลยควรจะได้รับสำเนาคำฟ้องก่อนที่จะถามคำให้การ

ในชั้นของการพิจารณา Video Conferencing จะถูกนำมาใช้น้อยลงเนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องการเผชิญหน้า confrontation ซึ่งในชั้นพิจารณากฎหมายกำหนดว่าการสืบพยานต้องทำต่อหน้าจำเลย ด้วยมุ่งหมายให้จำเลยได้มีโอกาสตรวจสอบความน่าเชื่อถือของพยาน และถามค้านพยาน ดังนั้นการสืบพยานโดยใช้เครื่องมือ Video Conferencing จึงถูกกำหนดให้ใช้โดยมีเงื่อนไข ดังนี้

กฎข้อที่ 43 การมาศาลของจำเลย

1) จำเลยต้องมาปรากฏตัวต่อศาล

จำเลยควรจะมาศาลในชั้นนำตัวมาฟ้อง ขณะให้การ ในแต่ละขั้นตอนของการพิจารณา รวมถึงการพิจารณาของลูกขุนและการกลับคำตัดสินของลูกขุน การบังคับตามคำพิพากษา เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

2) ถ้าไม่ต้องการที่จะมาศาลต่อไป

ถ้ากระบวนการพิจารณายังคงต้องดำเนินต่อไปอีกมาก รวมถึงการกลับคำตัดสินของลูกขุน และการบังคับตามคำพิพากษา จะไม่ห้ามถ้าจำเลยสละสิทธิที่จะมาปรากฏตัวต่อศาล โดยให้แจ้งตั้งแต่เริ่มกระบวนการพิจารณา หรือเมื่อให้การรับสารภาพ

2.1 เป็นการสมัครใจที่จะไม่มาศาลหลังจากการพิจารณาได้เริ่มต้น (ไม่ว่าในระหว่างพิจารณาจะได้แจ้งให้ศาลทราบตามข้อบังคับของศาลหรือไม่) หรือ

2.2 ในคดีที่มีได้มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต และเป็นการสมัครใจที่จะไม่มาศาลตามข้อกำหนดในคำพิพากษา

2.3 ภายหลังจากที่ได้เตือนว่าเป็นการขัดขวางกระบวนการพิจารณา หรือทำให้เกิดความวุ่นวาย หรือกระทำต่อไป ศาลมีอำนาจสั่งให้จำเลยออกไปจากห้องพิจารณา

3) ไม่ต้องมาศาล

จำเลยไม่ต้องมาศาล ในกรณีต่อไปนี้

3.1 เมื่อทนายความมาศาลแทนจำเลย และจำเลยได้จัดการตามข้อกำหนดแล้ว

3.2 เมื่อการกระทำผิดของจำเลยมีโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และศาลอนุญาตโดยจำเลยยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร ให้นำจำเลยมาฟ้อง ให้การพิจารณาและตัดสินโดยไม่มีตัวจำเลย

3.3 เมื่อการพิจารณาเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ทางคดี หรือการสืบพยาน อันเป็นคำถามข้อกฎหมาย หรือ

3.4 เมื่อกระบวนการพิจารณาเกี่ยวข้องกับการแก้คำพิพากษา ภายใต้อำนาจที่ 35

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย